

KAIP ELGTIS, NEGAVUS IŠRIŠIMO?

/ 20 /

Išrišimo negavimas žmonėms yra labai opus dalykas. Nors dabar retai tai staitinks, bet reakcija yra labai stipri. Kaip gi iš tiesų penitentas turėtų čia laikytis? Pirmiausia pasižiūrėkime, kaip žmonės apie tą reikalą mano ir dabo, o paskui pasverstykite, kaip jie turėtų manyti ir elgtis?

XXXXXXXXXXXXXXXX

Paprastai penitentai yra šventai įsitikinę, jog išrišimas jiems turi būti duotas bile kokiomis aplinkybėmis: sykį eina išpažinties, tai turi būti ir išrišimas. Čia iš dalies jie ir teisūs. Kam gi ta išpažintis, jeigu ne nuodėmių panaikinimui? Bet visa bėda ta, kad jie nenori žinoti, verti jie tapti nuodėmių atleidimo ar ne? Nenori žinoti, gali kunigas jį jiems teikti ar ne? Jų klaida tame, kad mano, jog išrišimo davimas priklauso tik nuo kunigo nusistatymo ir noro jiems jį duoti ar neduoti, o visiškai nepriklauso nuo jų pečių. O iš tiesų yra atvirkščiai. Kunigas gali jį duoti, bet tik su sąlyga, kad penitentas vertas jį gauti.

Būdami įsitikinę, kad išrišimas jiems būtinais teiktinas, dauguma penitentų nepakenčia ir kalbos apie tai, kad jis ne visada jiems duodamas. Čia jau visiškai nežiūrima dėl ko išrišimas neteikiamas, o vien tematomis kunigo "kalte", kad jis nesuteikia jiems patarnauti. Dėl to reakcija paprastai būna šitokia:

- "Eduosi išrišimo! Ir žinokis sau. Duos kitas.

Ir nuolina nuo langelio supykęs. Arba:

- "Eduosi ir nereikės. Aš visiškai

neisia išpažinties.

Ir nebėna, prinesdamas už tai kaltę kunigui, kam jam nedavė išpažinimo. Arba:

- "ei neduosi išpažinimo, eisiu ir pasikarsiu.

Ūo, žinoma, nei vienas, nei viena neis-pildo, bet taip kvailai ir naiviai kunigą prieyartauti ne kartą pamėgina.

Apraštai ieškosi kito nuodėmklausio, kad gautų išpažinimą ir ne kartą pavyksta ap-gauti arba rasti tokį, kuris taip pat lengva-pėdidkai į reikalą žiūri, kaip ir peniten-tas. Juk yra tokų kunigėlių, kurie mano, jog galima bile kam ir bile kada davinėti išpažinimus, kad tik žmonės būtų patenkinti ir ant jų nepyktų, o kokie žmonės ir dėl ko ant jų nepyktų, jie nebegalvoja. Iš tikrųjų gi reikėtų žiūreti tų žmonių gero, o ne kvaiklo jų pykčio.

Jeigu ne visi žmonės gali gerai išpa-zintis atlikti, jeigu galima tokie atvejai, kada jiems negalima duoti išpažinimus, tai turi būti ir atvejų, kada jie jų negauna. Žinoma, galima, kad taip turi atsitikti, bet tai nelėvengiamas atsitikimas dėl sielų ge-ro. O jeigu taip turi atsitikti, tai ir pe-nitentai turi žinoti, kad kitaip negali bū-ti. Jeigu jie jau dėjo iki tokio savo dva-sinio stovio ir tiek jau nebesirūpina savo išganymu, kad net nebegalima duoti išpažinimo iš nuodėmių, tai turėtų dėl to nepykti, ne-grasinti kunigui, bet labai susirūpinti. Se-niau, kai žmonės turėjo daugiau tikėjimo, taip ir buvo. Žmonės su tuo sutiko ir pildė kunigo patvarkymus. Debar gi: "nebeisia iš-pažinties", "pasikarsiu", "ieškosiu kito nuodėmklausio". O kai kas dergi ir špygą su juodu negu kunigui parodo. Man pasakojo, jog buvo kažkos šveplys nepilno proto. Jis vieną kartą priejo išpažinties, nuėjo nuo langelio į vidurį bažnyčios, atsiskęs

parodė savo nuodėmklausini špygą. Žmonės nusistebėjo ir paklausė, kam jis taip padarė. Pas švepluodamas atsakė:

- O ko jis man absoliucijos nedavė.

O iš tiesų taip nereikėtų elgtis.

Firmiausias reikia įsidėti sau į galvą, kad kunigas neturi jokio nusistatymo prieš tave ir negali neduoti tau išrišimo, jeigu tu jo vertas. Gerai pasirengus ir gerai atlikus išpažintį, visada jis tau jį duos. O jeigu, kartais, ne iš savo kaltės, o dėl to, kad jis neturi jurisdikcijos tave išrišti ir rezervuotų, nėra ko šaukti ant jo. Nereikia tokių nuodėmių daryti, o jeigu prisivirei košes, tai ir iškabink pats: palauk, kol jis gaus teisę tave išrišti ir nebūk be išrišimo nurodytą laiką. Arba, jei nekeikdamas, ieškokis tokio nuodėmklausio, kuris gali iš tokių nuodėmių išrišti. Tačiau neprotinga jo ieškotis dėl to, kad pastatytum ant savo kapryzo: tik gauti išrišimą, o nežiūrėti kaip ir dėl ko; netaisyti savo gyvenimo, dėl kurio išrišimas negalima teikti. "epratingai daro tie kunigai, kurie lengvai su tokia penitentu apkaltina pirmąjį nuodėmklausį ir lengvai duoda išrišimą, o dar neprotingiau elgiasi patys penitentai, nes tokio elgesiu sau padaro ne geriau, o daug blogiau. Jie turi žiūrėti ne to, kad išrišimą gautų, bet kad nuodėmių atleidimą iš Dievo išgytų. apgavystę gi šitai negauname. Negavus išrišimo pas vieną nuodėmklausį, išskyrus tą vieną atvejį, kad jis negalėjo išrišti dėl galios stokos, ieškoti kito nuodėmklausio tam reikalui yra lygu parodyti blogą valią ir didelį nenorą taisyti iš kalčių. Jau pats toks šiurkštus su nuodėmklausiu ap-

daug kitų neigiamų ypatybių, kurios pačios jau nelaidžios tokiam išrišimui teikti. Dėl to, jeigu taip tau atsitiktų, būk protingas ir į reikalą pasižiūrėk šaltai ir žiūrėdamas tikro savo dvasios reikalo, o ne kapryzo "pastatyti ant savo", kaip sakoma. Jeigu, sakyšime, žmogus gyvena ilgus metus susidejęs ir jau ne vieną kartą apgaudinęs kitus, lengvas kunigėlius patalko ant tokio, kuris pasako, jog išrišimo negali jam duoti, tai jis turi sustoti ir pagalvoti, kad čia rimtas dalykas, o ne sakyti: "Kitas man duos", arba: "Kodėl kitas man duodavo?", nes tas kitas negalėjo duoti dėl daugelio dalykų: ar gautas ar iš lengvavėdiškumo, ar iš skubotumo, ar susidejęs tokioms aplinkybėms, kad manė, jog pačiam penitentui bus geriau. Sakysime, koks nors nusidejęs laidoja savo tėvą, laidoja ir eina išpažinties. Kiekvienam kunigui suprantama jo padėtis. Čia jis yra susipainiojęs su savo šeimos reikalais, čia nori žmoniškai už tėvo vėlą pasimežti. Negi jam pasakysi: "Neduosiu išrišimo ir dabar". Kada jis ir visais šventaisiais prisiekinėja ir žada reikalą sutvarkyti: greičiausiu laiku priimti šliubą? Žmoniškumas kunigą verčia išrišimą duoti. Ir duoda, nors nevertėtų. Dėl tų susidejusių aplinkybių duoda. Bet tai dar nereikiška, kad visada jam galima duoti, jeigu ir po to nepasitaisyje. O žmogus vis galvoja savo naudai: jeigu jis davė, tai ir kitas turi duoti; jeigu tada davė, tai ir visada, nors gyvenimas niekuo nepasikeitęs. Jeigi, reikia ramiai apsižiūrėti ir sutikti su nuodėmėms patvarkymu. Jeigu galima reikalą sutvarkyti, jį ir stengtis tvarkyti, kiek tai galima padaryti, po o po to eiti išrišimo, kuris tikrai bus suteiktas. Jeigu reikalus nenataisomas, sakysime susimetę gyvena dvi

ir išėsk: apsieik be išrišimo, nors ir labai tau būtų be jo baisu būti. Galiau, čia visada tai priklauso daugiau nuo žmonių, negu nuo kunigo. Daleisias, kad kas nors iš gyvenašlių taip ir pakliavo: susidejo, sugyveno vaikų, dabar nebėra kur bedingti, reikia gyventi, betgi gyvenimą tai visokių gali būti: ir kaip vyras su žmona, ir kaip paleistuvis su paleistuve, ir kaip brolis su seseria, kaip nevedęs šeimninkas su šeimninke, kurie negulinėja į vieną lovą. Jei-gu žmogus nori, visada gali pradėti žmoniškai gyventi, nors ir tokiose aplinkybėse ir išrišimas jam visada bus duodamas, nors kitų skyse atrodys, jog susideję gyvena. Bet gi svarbu ne tai, kaip žmonėms matosi, o kaip iš tiesų prieš Dievą gyvena: vienoje lovoje ar ne, nors ir po vienu stogu ir iš reikalo.

Taigi, baigiant galima pasekyti, jog negavus išrišimo, būtina pagalvoti apie save ir apie savo išgenymą ir taip sutvarkyti, kad jam nebūtų pakenkta, o ne keikti kunigą, kuris jo nedeve ir ieškotis skylės, pro kurią greičiau ir geriau galima įlįsti į pragarą, nors ta skylė vadintųsi kito nuodėmklausio klausyklos langelis. Reikia turėti bent kiek nuolankumo, kad nuodėmklausis mums būtų Dievo atstovas, kuris padeda mums susitvarkyti sąžinybę liečiančius reikalus, o ne dresiruotas gyvulėlis, kuris šoka pagal mūsų birbynę. Amen.

1967.2.23